

къмъ Кормянсково и Рѣховцитѣ. Срещу тѣхъ билъ есаулъ Антоновъ, но тѣ били повече и положението на града било много страшно.

— Тичайте, Димитре, тичайте! — викаше една жена къмъ Димитра Караивановъ, който придружаваше Верешчагина. Тичайте, докато не сж дошли да ни изсѣкатъ. Верешчагинъ изкомандува: „Тръсъ!“ Конниците запрепускаха презъ главната улица и скоро се намѣриха на западъ отъ града. При Верешчагина отъ депутацията бѣше останалъ само Димитъръ Караивановъ; другитѣ се прѣснаха изъ града и вече не се чуха, ни видѣха. Въ недѣля сутринтъта, къмъ 9 часа, Антоновъ бѣше вече въ Севлиево. Той бѣше посрещнатъ съ необикновена радостъ отъ населението, но тъй като положението бѣше лошо поради настѣпването на башибозукитѣ откъмъ Кормянсково, времето не позволяваше никакво бавене, никакви речи, никакви церемонии. Той нареди, всички българи да излѣзатъ предъ града и да се натрупатъ тамъ съ фронтъ къмъ противника. Които мжже иматъ оржие и пожелаятъ да защитятъ своя роденъ градъ, да се присѣдинятъ къмъ руситѣ и да се биятъ противъ башибозука. Другитѣ пъкъ да изкаратъ колата си предъ града, да се струпатъ около тѣхъ и да образуватъ по този начинъ „поддръжката“ на сражаващитѣ се. Следъ това, въ трѣсъ, той се втурна презъ главната улица, излѣзе на западния крѣн на града и присрещна настѣпващия башибозукъ на онова мѣсто, гдето сж сега табитѣ. Боятъ се започна, башибозукътъ бѣше многоброенъ и се биеше съ ожесточение. Въ редоветѣ на руситѣ бѣха влѣзли много българи на коне, взели пушки, револвери, ками и др.

Ненадейното пристигане на Верешчагина, съ неговитѣ облѣчени въ черкезки униформа казаки, предизвика страшенъ смутъ въ тѣла. Женитѣ зареваха и запищѣха, мжжетѣ изтрѣпнаха. По-малодушнитѣ наложиха скрититѣ въ пояситѣ си фесове и се завзираха въ „черкезитѣ“, които профучаха край тѣлпата и изчезнаха като видения. Антоновъ бѣ разсипалъ хората си въ верига и войницитѣ му се биеха. Верешчагинъ го намѣри въ една низина, слѣзълъ отъ коня си и направляващъ боя, представи му се, донесе му за разпорежданията на великия князь и получи заповѣдь, да се присѣдини съ полуетскадрона си къмъ лѣвото крило.

— Самъ Богъ Ви е изпратилъ! извика Антоновъ просьзъненъ: той самъ не можеше надви надминаващия го по брой и по сила противникъ. Всички българи отъ града участваха въ защитата. Женитѣ носѣха менци, стомни и разни други сѣдове, пълни съ вода или съ вино, и отиваха при войницитѣ въ веригитѣ, безъ да се стрѣскаатъ отъ башибозукитѣ куршуми, които пищѣха надъ главитѣ имъ, ровѣха земята подъ краката имъ. Мжжетѣ, които намѣриха оржжия, хвърлиха фесоветѣ си, забрадиха главитѣ си съ бѣли кърпи